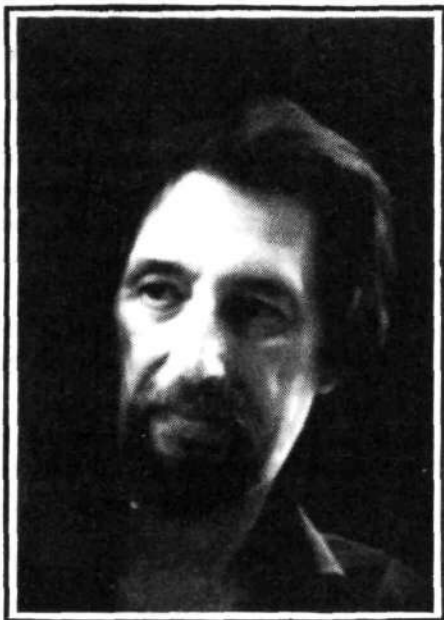

**Mene pa zapuščaš
suhih ust**

David
Kačič

OKNO Gledam sliko, ožarjeno s sončnimi žarki
skozi bele rešetke.
Burja spreminja sliko in raster
na umazanem umetnem parketu.

A slika oživi, ko se poigrava
dvigajoči se prah z žarki.
Tretja dimenzija.
Čakam mojega kosa.

Kosa ni in ga ne bo.
Ne mara belih rešetak.
Prebarval jih bom črno.
Verjetno se bova potem spet zblížala.

Žarki ostanejo žarki,
ostane umetni parket,
ostane prah, ostane raster.
Ostane burja.

OBISK Po temni poti si prišla,
ki te navdajala je s hladnim strahom.
Toda ti premagaš strah.

Misli begajo ti spet nazaj,
ko prvič sem te videl,
videl te globoke, tople oči.

Po temni poti sva odšla,
brez strahu in hlada.
Pobožam te – odmakneš se.

Bela jadra,
modra voda te privlači,
mene pa zapuščaš suhih ust.

ZVEČER Vrti se in vrti.
Ena raza vodi v center.
Tišina.

Obrnem.
Divji ritem stresa stekla.
Počutim se božansko.

Močno občutje zvoka.
Magična melodija.
Bas se igra z drodom.

Vegetativni sistem omedleva.
Spomini bledijo.
Spet obrnem.

Nirvana.
Nirvana.
Zaspim.

ČUDNI Ugotavljam, da sem zmeraj lažji.
OBCUTKI Lakota?
Ne.
Psihofizično sranje?
Da.
Morebiti.
Še dobro, da imam gravitacijo.
Sicer bi že odletel.

Pa tudi ta mi ni preveč všeč.
Vedno bolj se ji približujem.
Vedno bolj me vleče vase.
Treba bo pravočasno zapreti
vrata v klēt.
Doli ni luči.
No ja, sveča je.
Samo kisika ni dovolj.
Verjetno tudi zame ne.
Bežim.

OBLEKA Treba bo v trgovino.
treba bo kupiti obleko.
Črno obleko.

Zakaj pa črno?
Zakaj ne belo?
Ne, ne bom šel v trgovino.

Kdo si?
Ja no, sem pač jaz.
Kaj si?
Nič, ali še manj.
In kaj boš?
Ne vem.
Rad živiš?
Ne preveč.
Ljubiš?
Ne vem, kaj s tem misliš.
Si srečen?
Kretensko vprašanje.
Se misliš spremeniti?
V kaj? V ihtiozavra?
Si že malo nor?
Verjetno res,
toda samo na moji frekvenci.
Zakaj se potem ne uničiš?
Sem prelen.
Poizkusi se relaksirati.
Prav.
Mogoče mi bo potem uspelo.

PROŠNJA Utopljeni so pravzaprav bogatejši.
Nimajo več problemov.
Imajo pa ogromna prostranstva.

Modri ekran je neskončen.
Manjka jim samo nekaj stvari,
a teh ne potrebujejo več.

Pravzaprav so srečni,
čeprav ne vedo več, kaj je sreča.
Niti ne vedo, da so utopljeni.

UTOPLJENCI Vedno bolj
je v meni vse gnilo.
Že na zunaj se vidi
in zaudarja navzven.
Čas,
bodi moj brat.
Odstrani ta vonj.
Čas
teče hitreje.
Čas,
bodi še hitrejši
in vse bo mirneje
in vsi bodo mirnejši.
Ni več življenja,
trpljenja pa čez in čez.
Čas,
bodi hitrejši.
Zaudarja po smrti.